

**Modlitební novéna před duchovní obnovou mládeže děkanátu
Valašské Klobouky**

Téma duchovní obnovy bude svátost Eucharistie. V rámci duchovní přípravy na obnovu máte možnost se modlit tuto nověnu. Nověna je připravena ve třech schématech podle časové náročnosti. Uvedené schéma je pouze návrh, každý si to může upravit podle časových možností k obrazu svému. Po přečtení úryvku z Písma svatého doporučuji krátké rozjímání. Krátké myšlenky sv. Petra Juliána Eymarda a Eucharistické zázraky jsou převzaty z webu eucharistie.cz Nyní následuje schéma modlitby:

Navržené schéma modlitby

	Schéma č. 1	Schéma č. 2	Schéma č. 3
Ráno	Modlitba k Duchu svatému Biblický text Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci	Modlitba k Duchu Svatému Biblický text Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci	Modlitba k Duchu svatému Krátká myšlenka Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci
Poledne	Krátká myšlenka Duchovní sv. přijímání	Duchovní sv. přijímání	Duchovní sv. přijímání
Večer	Čtení o zázraku Litanie k Nejsvětější svátosti Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci	Krátká myšlenka Litanie k Nejsvětější svátosti Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci	Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci

Co je to rozjímání

O tom co je to rozjímání zde uvádíme kapitolu *Čím má býti mé rozjímání* (pátý díl, druhá kapitola bod 2.) z knihy Duše veškerého apoštolátu od dom Chautarda:

Pozdvížením myslí k Bohu. Sv. Tomáš Akvinský praví: „Stoupati takto vzhůr není úkonem rozumu spekulativního, nýbrž praktického, a předpokládá úkony vůle.“ Z toho plyne:

Rozjímání je *skutečnou prací*, hlavně pro začátečníky. Pracujeme o to, abychom se zprostili na chvíli všeho, co není Bůh, abychom půl hodiny setrvali u Boha a znovu se vzchopili k dobrému. Z počátku je ta práce snad těžká, ale dám se do ní velkomyslně. Však bude brzy odměněna největší útechou na světě a mírem v přátelském spojení s Ježíšem.

Sv. Terezie z Avily praví: „Rozjímání je srdečnou rozmluvou duše s tím, o němž ví, že ji miluje.“

Srdečnou rozmluvou. Nesmím se domnívati, že mi Bůh rozjímání neusnadní, když mi ukázal jeho potřebu a dal i náklonnost k němu, ano když mi je ukládá. I když jsem snad rozjímání delší dobu opomíjel, volá mě Ježíš mile a nabízí mi pomoc k této řeči *víry, naděje a lásky*, jakou má být má modlitba. Mohl bych odporovati hlasu dobrotivého otce, který zve i marnotratného syna, aby přišel, s ním se dětinně bavil, jemu otevřel srdce a naslouchal tlukotu jeho srdce?

Prostou rozmluvou. Budu při modlitbě mluvit přirozeně, podle svého duševního stavu: buď jako duše vlažná, nebo hříšná, nebo kající, nebo horlivá. S dětinnou prostotou povím věrně Bohu, kdo jsem.

Praktickou rozmluvou. Kovář nekládá železo do ohně, aby se rozzhavilo a vítilo, nýbrž aby se stalo kujným. Tak i rozjímání mi osvětluje rozum a zahřívá srdce jen proto, aby se duše stala povolnou, odkládala chyby a zvyky starého člověka a nabývala ctností a podoby Kristovy.

Výsledkem mé vnitřní modlitby tedy bude, že povznesu duši *k svátosti Kristově*, aby ji Ježíš mohl přetvořit podle sebe. „Ty, Pane Ježíši, ty sám přetvořuješ a vzděláváš mé srdce jemnou, milosrdnou, ale silnou rukou.“

Texty modliteb

Prosba k Duchu svatému

Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky. Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno. A obnovíš tvář země.

Modleme se:

Bože, ty nám sesíláš svého Ducha, aby nás osvětloval světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali. Skrže Krista, našeho Pána. Amen.

Duchovní svaté přijímání (Sv. Alfons z Liguori, Kancionál 042)

Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi pravdivě a skutečně v Nejsvětější svátosti přítomen jako Bůh a člověk. Věřím, že mě miluješ. Také já tebe chci dokonale milovat, ale co mohu, Pane, bez tebe? Ty jsi, Bože, má síla. Toužím po tobě. A protože tě právě nyní nepřijímám v oltářní svátosti, prosím, přijď ke mně aspoň duchovně a učiň si u mě přibyték. Pane, zůstaň se mnou a nedopusť, abych se od tebe odloučil.

Litanie k Nejsvětější Svátosti Oltářní

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Ježíši, uslyš nás.

Ježíši, vyslyš nás.

Otče s nebes, Bože, *smiluj se nad námi.*

Synu, Vykupiteli světa, Bože,

Duše Svatý, Bože,

Svatá Trojice, jeden Bože,

Ježíši, jenž jsi pravý Bůh a pravý člověk, *smiluj se nad námi.*

Ježíši celý a skutečně zde přítomný,

Svátosti klanění hodná,

Chlebe živý, jenž jsi s nebe sestoupil,

Chlebe, jenž jsi byl dán světu pro ŽIVOT,

Skrutý Bože a Spasiteli,

Pokrme vyvolených,

Plode stromu života,

Studnice milostí,

Oběti věčná,

Neposkvrněný Beránku,

Chlebe andělský,

Poklade věřících,

Rozkoši svatých duší,

Koruno divů Božích,

Usmíření hříšníků,

Pouto lásky a pokoje,

Útěcho zarmoucených,

Pokrme hladovějících,

Léku nemocných,

Posilo umírajících,

Záruko budoucí slávy,

Milostiv nám buď, *odpusť nám, Ježíši.*

Milostiv nám buď, *vyslyš nás, Ježíši.*

Od nehodného přijímání Tvého svatého Těla a Krve,
vysvobod' nás, Ježíši.

Od žádostivosti těla

Od žádostivosti očí

Od pýchy života

Skrze svou touhu, s kterou jsi spěchal jíst s učedníky
beránka velikonočního,

Skrze pokoru, s kterou jsi svým učedníkům nohy
umýval,

Skrze lásku, s kterou jsi Nejsvětější Svátost ustanovil,

Skrze své svaté Tělo a Krev, jež jsi nám v této
Svátosti zanechal,

Skrze ránu svého Nejsvětějšího Srdce,

Skrze oslavené rány svého Nejsvětějšího Těla,

My hříšníci, *prosíme Tě, uslyš nás.*

Abys v nás víru, úctu a zbožnost k Nejsvětější
Svátosti zachoval a rozmnožil,

Abys nás k častému přijímání tohoto nebeského
Chleba přivedl,

Abys nás smrtelného hříchu uchránil,

Abys nás ve Své milosti zachoval a sílil,

Abys nás před úklady ďábelskými chránil,

Abys oheň Své lásky v nás zapálil,

Abys nás v hodině smrti tímto nebeským Pokrmem
sítil,

Abys nás přivedl k svatební hostině věčného života,

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *odpusť nám,
Ježíši.*

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *vyslyš nás,
Ježíši.*

Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, *smiluj se nad
námi, Ježíši.*

Ježíši uslyš nás.

Ježíši, vyslyš nás.

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane, smiluj se nad námi.

Chléb s nebe dal jsi jim. *Všelikou rozkoš v sobě
mající.*

Modleme se:

Bože, jenž jsi nám v podivuhodné Svátosti
památku Svého umučení zanechal,

uděl nám, prosíme,

abychom svatá tajemství Tvého Těla Krve Tvé
tak uctívali, abychom ovoce Tvého vykoupení
stále v sobě zakoušeli;

jenž žiješ a kraluješ na věky věků.

Amen.

Texty pro jednotlivé dny

1. den

Biblický text (ráno)

Celé společenství synů Izraele se dalo na cestu z Elim a patnáctého dne druhého měsíce po jejich východu z egyptské země přišlo na poušť Sin, která je mezi Elim a Sinajem. A celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: "Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umožili celé shromáždění hladem!" Hospodin řekl Mojžíšovi: "Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávku na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Když šestého dne připraví to, co přinesou, bude to dvojnásobek toho, co sesbírali na jeden den." Mojžíš pravil Árónovi: "Řekni celému společenství synů Izraele: "Přistupte před Hospodina, neboť slyšel vaše reptání!" Když mluvil Árón k celému společenství synů Izraele, obrátili se k poušti, a hle - Hospodinova velebnost se ukázala v oblaku. Hospodin pravil Mojžíšovi: "Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh." Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle - na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: "Co je to?" - neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: "To je chléb, který vám Hospodin dává k jídlu."

Ex 16,1-5,9-15

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Síla svaté, křesťanské duše tkví v moci jejího usebrání."

Eucharistický zázrak (večer)

SVATÝ BRATR KLAUS

Velký švýcarský světec Mikuláš z Fliie. zvaný bratr Klaus, se dá v posledních dvou desetiletích svého života označit za eucharistický zázrak.

Žil v letech 1417-1487 ve Flüe v kantonu Obwalden. Padesát let oplýval bohatstvím ve světském životě. Poznenáhlu pocíťoval Boží volání, aby žil zcela pro Něho, a to tak mocně, že v den sv. Havla r. 1467 všechno opustil a odešel do samoty. Od tohoto dne začal onen veliký zázračný půst, který trval dvacet let až do jeho smrti.

Tak jako dnes i tehdy bylo o tom mnoho pochybovačů. Jeho vrstevník Wolfin se zmiňuje: "Aby bylo v této věci jasno, byli z rozhodnutí Rady ustanoveni strážci, aby celou tu propast se skývou chleba a se vším všudy pečlivě pozorovali, aby nikdo nemohl ani k tomuto Božímuh sluhovi, ani od něj. Toto přísné opatření trvalo už měsíc. Nejistili však vůbec nic, co by prozrazovalo náboženské pokrytectví z pouhé vychloubáčnosti."

Také církevní otcové té doby se stavěli k pověsti o stálém stavu bez potravy skepticky. Tak byl poslán k bratru Klausovi světící biskup z Konstance aby ho vyzkoušel. „Vstoupil do cely a strávil s ním v rozmluvě o Božích věcech většinu dne. Mimo jiné mu položil otázku, která že je největší a Bohu nejmilejší ctnost, a když Nikolaus odpověděl, že poslušnost, vzal Tomáš ihned chléb a víno, které měl s sebou, aby ho vyzkoušel. Rozlomil chléb na tři díly a poručil mu, aby z poslušnosti jedl. Nikolaus se nechtěl rozkazu preláta vzpírat, ale obával se obtíží v důsledku dlouhého odvyknutí, a proto ho uprosil, aby mu dovolil sníst jen jeden díl rozdělený na tři menší.. Snědl je jen s největší námahou a také jen ztěží usrkl hlt vína. Preláta to poděsilo a prohlásil toho muže za plně osvědčeného a také naznačil, že s ním tento pokus provedl ne ze svévole, nýbrž z podnětu vrchního pastýře."

"Bylo by zcela nemístné pochybovat o zázraku s tímto kouskem chleba nebo ho dokonce popírat. Prameny mluví příliš jasnou řečí, takže nelze vznést žádné pochybnosti."

Jak však tento zázračný půst vysvětlit?

Výpověď zповědníka bratra Klause obsahuje hlubší základ zázračného postu. Oswald Ysner mu byl na začátku jeho postu duchovním vůdcem i rádcem a později o tom oba muži znovu hovořili. Jednou svému zповědníku

zdráhavě, ale s velkou důvěrou doznal: "Když je na mši svaté a kněz přijímá Tělo Páně, tak z toho čerpá takovou posilu, že si pak přeje být bez jídla a pití; jinak by to však nevydržel." Wolfen o tom podává ještě obširnější zprávu: "Když je účasten mši svaté a vidí kněze přijímat Tělo a Krev Páně, cítí a čerpá z toho obdivuhodnou posilu. Obnovení Kristova umučení má takovou sílu, že jakmile vidí odloučení Těla od Krve Kristovy, naplňuje se jeho srdce nevýslovnou sladkostí, která ho tak osvěžuje, že může postrádat lidskou potravu."

Z toho svědectví tedy jednoznačně vyplývá, že bratr Klaus ze spoluslavení mše svaté dostával takovou tajemnou posilu, že už nepotřeboval žádnou přirozenou stravu.

Kromě toho je ještě jeden zajímavý výsledek zkoumání relikvie světcových kostí: Jistému institutu byla zaslána část kosti, aniž bylo udáno, od koho pochází, s žádostí o vyšetření, jak starý byl člověk, kterému patřila. Výsledek zněl: Tento člověk měl mezi čtyřiceti až šedesáti lety.

Tak se tedy ještě dnes dá vědecky zjistit, že se látková výměna bratra Klause asi v padesátém roce věku zastavila. V tomto výzkumu lze též vidět doplňující potvrzení, že svatý bratr Klaus skutečně žil víc než dvacet let ze síly Eucharistie.

2. den

Biblický text (ráno)

Melchizedech, král Šalemu, přinesl chléb a víno - byl knězem nejvyššího Boha - a požehnal Abrámovi slovy: "Požehnán buď Abrám od nejvyššího Boha, který stvořil nebe a zemi. Veleben buď nejvyšší Bůh, který ti vydal do rukou tvé nepřátele." Abrám mu dal desátek ze všeho.

Gn 14,18-20

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Opravdu, mé srdce milovalo vždy Ježíše v Hostii; není nikdo jiný, kdo by je kdy obsadil."

Eucharistický zázrak (večer)

SILNĚJŠÍ

Zpráva o skutečné události od Marie Winowské z komunistické Číny.

Karmel Prozřetelnosti kdesi v Číně je po celé týdny obleženou pevností. Holubník bez východu. Visí jen na nebeské rose. Pro připravené duše nemá blízkost smrti ostent. Ještě nikdy nestoupalo kadidlo modlitby tak přímo k nebesům, jako v těchto nebezpečných dnech. Karmelitky v uzavřených klášteřích jsou si vědomy mimořádné naléhavosti úpěnlivých proseb, zapřísahajících Boží moc.

Úkolem sester s bílým závojem bylo odolávat vetřelcům, obléhajícím klášter. Statečná Marta na sebe vzala všechny námahy a nebezpečí, které Prozřetelnost dopustila. Denně při plnění svých povinností hleděla beze strachu smrti do očí.

Boží holubník musel žít, ale zásob ubývalo. S jakými vymudrovanými pletichami se jí dařilo přinášet do věže jen nejnnutnější dávky rýže, aby uchovala při síle své sestry, to je její tajemství. Když byl hlad, neváhala se vplížit do ohrady vlků s důvěrou v píd' jistoty, kterou skýtá anděl Strážný.

Ve dne v noci jí visel na opasku velký svazek klíčů. Cítila se odpovědnou nejen za zajaté holubice, ale i za "božského Zajatce" Měla pod ochranou kapli. Kněz ji před svým odchodem svěřil svaté způsoby. Kolem Kláštera doutnalo povstání. Sestry byly pověřeny v případě nebezpečí přijmout hostie. Ty však v naději vyčkávaly na nějakou nemožnou pomoc. Sestra Marta viděla jasně. Ale jak mohla pro své holubice zajistit zásobu na cestu? V noci ležela před dveřmi na matraci jako hlídací pes. "Kdyby se chtěli vloupat, tak jenom přes moji mrtvolu!"

Hvězdná noc jako jiné. Sotva vyčerpaná sestra Marta ulehla, vystrašily ji rány pažbou na dveře.

"Otevři!" křičel někdo venku. V mžiku vstala a obrátila se k svatostánku:

"Pane Ježíši, teď se musíš starat Ty! Moje holubice jsou v nebezpečí. A Ty sám v ciboriu bez ochrany. Nedopusť neštěstí a svatokrádež!"

Údery byly netrpělivější. Sestra Marta se pokřižovala a vsunula klíč do zámku. Dveře se s rachotem rozletěly; před ní stál voják.

"Ve jménu zákona domovní prohlídka! Zavolej všechny sestry!" V mdlém světle lucerny viděla Marta blýskavé oči plné nenávisti. Vetřelec jí držel zbraň na prsou.

"Chceš splnit mé rozkazy? Jinak..."

Sestra Marta neztratila svou chladnokrevnost, byla na taková překvapení zvyklá. S jasnou hlavou zvažovala možnosti. Z lidského hlediska nebyla žádná - od Boha všechny.

"Stůjte zticha!" okřikl voják skupinu kamarádů, kteří se plížili kolem jako divoká zvěř a teď čekali několik metrů od vchodu. Potom se obrátil s přívalem kleteb na sestru:

"Ty starý more, tady bydlí tvůj Bůh?"

Sestra Marta cítila jak se jí podlamují kolena. Ale bleskurychle pochopila nebezpečí i svou vlastní bezmocnost. Co odpovědět Pane? Nezalhala:

"Ano, můj Bůh bydlí zde!" "Tam v té bedně?"

"Ano, v té skříňce."

Muž vybuchl v hlučný smích.

"Nepotřebuje moc místa ten tvůj Bůh! Zdá se, že je velmi skromný. Co se stane, když ho zastřelím?"

Sestra Marta se už zase uklidnila. Ruce v rukávech, přímo před pochopem pohlédla jako on k svatostánku.

"Ano," řekla zvolna, "můj Bůh se udělal malým, nepotřebuje moc místa. Ale abys věděl, On je ve své malosti silnější než ty, mocnější nad všechno na světě. Nic proti Němu nezmůžeš!"

"Hahaha, myslíš? Opravdu tomu věříš? No, uvidíme!"

A namířil pušku na svatostánek. Sestra Marta padla na kolena. "Uvidíme, jestli se ubrání," řval voják v ďábelské nenávisti. "Uvidíme, kdo je silnější!" A stiskl spoušť.

Kulkou roztráštěný svatostánek se otevřel jako rána. Několik hostií zasaženého ciboria se vysypalo na oltářní plátno.

Na to nebyla sestra Marta připravená. Do posledního okamžiku doufala, že se Bůh bude bránit. Teď, po tomto zneuctění, začala vzlykat jako nešťastné dítě. Poprvé od začátku války byla bezradná.

Ale voják zůstal strnule stát. Ruka s křečovitě svírající puškou klesala. Vytřeštěně hleděl k oltáři...

Pro Boží milosrdenství, co se to děje?

Sestra Marta okamžik zaváhala, ale pak se skokem vzchopila. Zdálo se, že voják zapomněl na její přítomnost. Strnul jako solný sloup.

Pomalou ho obešla. Je to ještě tentýž nenávidný obličej? Jeho výraz vyjadřoval nesmírný údiv. Vypoulené oči visely na svatostánku. Ústa otevřená k výkřiku.

Potom padl tváří k zemi jak špalek. Paže široce rozpřažené, jako by chtěl někoho udeřit a zároveň přivínout k sobě. Sestra Marta poklekne a čeká...

Muž se nehýbe. Zvedne mu hlavu.

Život v něm vyhasl, ale zbrázděný obličej svědčí o nevýslovném otřesu.

"Pane Ježíši, oni nevědí, co dělají. Buď jim milostivý!" Nato vstoupí do otevřených dveří a volá: "Pojďte, odnese si svého vůdce! Padl tady mrtvý!"

Lékař zjistil srdeční mrtvici. Tak zůstal Karmel uchráněný. Od tohoto pozoruhodného dne byly prohlídky méně časté a ne tak dotěrné, aspoň po určitou dobu.

Marie Winowska

3. den

Biblický text (ráno)

Zástup zůstal na protějším břehu moře. Druhého dne si uvědomili, že tam byl jen jeden člun a že Ježíš na něj nevstoupil společně se svými učedníky, ale že učedníci odjeli sami. Jiné čluny z Tiberiady však přistály nedaleko místa, kde jedli chléb, nad nímž Pán vzdal díky. Když tedy zástup shledal, že Ježíš ani jeho učedníci tam nejsou, vstoupili na ty čluny a jeli ho do Kafarnaum hledat. Když jej na druhém břehu moře našli, řekli mu: „Mistře, kdy ses sem dostal?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ Řekli mu: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: ‚Dal jim jíst chléb z nebe.‘“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte. Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven, neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

Jan 6, 22-39

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

„My musíme především adorovat. Teprve potom přijde zápal pro apoštolát: 1. ohnisko, 2. oheň“

Eucharistický zázrak (večer)

TEREZIE NEUMANNOVÁ

Stigmatizovaná, 1898-1963, eucharistický zázrak naší doby.

Terezie se narodila v noci z Velkého pátku na Bílou sobotu jako první z jedenácti dětí. Do dvaceti let pracovala jako služebná. Její touhou bylo stát se ošetřovatelkou nemocných v afrických misiích.

V roce 1918 utrpěla úraz při hašení požáru a oslepla a ochrnula. Našla útočiště u "Květinky trpících z Lisieux", pozdější Terezie od Dítěte Ježíše. V den jejího blahořečení 29. dubna 1923 byla náhle vyléčena ze slepoty a v den jejího svatořečení 17. května 1925 také z ochrnutí. Z jejího pozdějšího života je vhodné se zmínit ještě o jednom náhlém uzdravení: 15. srpna 1940 měla vidění nanebevzaté Panny Marie, během něhož náhle zmizely všechny následky mrtvice, která ji stihla ve třech etapách (7., 10. a 13. července), takže ochrnula na celou pravou stranu.

Ve Svatém týdnu 1926 měla Terezie vidění trpícího Krista a v něm se jí vtiskly do těla Kristovy rány; ty jí už zůstaly po celý život. Asi sedmsetkrát za svého života měla o pátcích účast jako spolutrpitekna na Kristově utrpení, podle doby církevního roku. Byly to otřesné vize. Tisíce svědků ji mělo možnost vidět v tomto útrpném stavu.

Láska k Ukřižovanému jí byla útechou, patření na události z Evangelia a dějin Církve radostí.

Občas měla také možnost proniknout do nejnvnitřnějších tajemství duše toho, kdo se k ní přiblížil. Poznala i pravost nebo falzifikát relikvie.

Terezie Neumannová žila od r. 1927 až do smrti v září 1962 bez jakékoli potravy a nápoje. Jediná její strava bylo denní svaté přijímání. Vždycky se bránila tvrzení, že žije z ničeho. "Z ničeho není nic" odpovídala, "já nežiji z ničeho, žiji ze Spasitele. Přece řekl: Moje tělo je pokrm. Proč by to neměla být pravda, když to řekl, i pro život našeho těla?"

Bylo to skutečně tak jako by eucharistický chléb byl pro stigmatizovanou opravdovou tělesnou stravou se všemi jejími částicemi potřebnými pro tělesný organismus, které obsahuje obvyklá potrava.

Když byla v extatickém stavu, vešla do ní sv. Hostie ihned po tom, co ji kněz položil na jazyk, bez polknutí. Několikrát se stalo, že duchovní sv. přijímání se stalo svátostným. V r. 1953 k tomu pod přísahou prohlásila: "Při takových návštěvách (v kostele) se několikrát stalo, že se svatá Hostie vznášela ze svatostánku ke mně do lavice pro přijímající a já jsem tu svatou podstatu polknutím požila."

Terezie Neumannová měla živý pocit, že eucharistický chléb je v ní přítomný a tím ji tělesně udržuje při životě.

Blížkost Eucharistie pociťovala i v normálním stavu. Farář Naber vypravuje: "Když jsme spolu cestovali do cizích krajů, Resl u každého kostela řekla, jestli je katolický nebo ne, zda je tam eucharistický Spasitel či nikoli. Zpočátku jsme vždy vystoupili z vozu, jmenovitě prof. Wutz, a chodili jsme si tyto údaje ověřovat. Nikdy se nemýlila."

Dr. Johannes Steiner, autor knihy "Terezie Neumannová z Konnersreuthu, obraz ze života podle autentických zpráv, deníků a dokumentů", zažil tohle: "Jel jsem s Resl a svou paní ke "Kappel" (slavný poutní chrám Boží Trojice poblíž Konnersreuthu). Chtěl jsem se podívat, jestli už skončila renovace hlavního oltáře. Bylo to asi v době měnové reformy, protože farář z Münchenreuthu, do jehož farnosti tato kaple patří, musel dělníkům nosit jídlo, aby u něho pracovali. Když jsem vstoupil dovnitř, neviděl jsem věčné světlo, a proto jsem se na pozdrav jen uklonil. Resl naopak padla na kolena a hluboce se uklonila a hned řekla: "Je tu krásně, Spasitel je uvnitř." Řekl jsem: "Resl, vždyť tady není věčné světlo." Ona odpověděla: "Ale Spasitel je uvnitř." V důvěře v její slova jsem taky poklekl. Za chvíli přišel münchenreuthský farář a vysvětlil nám, že dokončili svatostánek, tak do něho vložil ráno Sanctissimum, ale v lampičce nebyl olej a teď ho právě přináší."

Bratr Terezie Ferdinand tvrdí: "Rok už nemohu přesně uvést. Mohlo to tak být r. 1932, ale přesně vím, že to byla neděle. Byl jsem se svou sestrou Marií ve farské kuchyni. Tu vstoupila Resl s panem farářem. Byla celá vzrušená a řekla: "Tady uvnitř je Spasitel." Farář Naber s úsměvem pravil: "Resl, určitě se mýlíš. Na faře nemůže být Spasitel." Ona: "A přece tu je, já to cítím, že je tady někde úplně blízko." A přistoupila k hromadě ještě neotevřených dopisů. Ani dlouho nehledala. Vytáhla modrou obchodní obálku a podala ji faráři Naberovi. On ji otevřel - a v ní byla zabalena v kousku bílého papíru svatá Hostie. Bez slovního doprovodu, bez odesílatele. Jen napsal: Slečně Terezce Neumannové, Konnersreuth. Razítko: Waldsassen."

Případ se však brzy vysvětlil. Jeden podezřelý muž z Waldsassenu byl předvolán k výslechu. Doznal, že po sv. přijímání vyňal hostii z úst, protože měl pochyby, je-li to víc než obyčejný chleba, a odeslal ji do Konnersreuthu... Svého činu pak hluboce litoval."

Při vši hloubce svého vnitřního života nezapomínala Terezie na denní uskutečňování lásky k Bohu a bližnímu. Neúnavně pečovala o svůj farní kostel a o nemocné. Až do r. 1947 nebyl v Konnersreuthu ani lékař ani zdravotní sestra. Proto po dlouhou řadu let navštěvovala a ošetřovala nemocné, ačkoli svými stigmatizovanými nohama sotva chodila. Waldsasský zdravotní rada dr. Seidl rád ordinoval za spolupráce Resly, přičemž často okolním pacientům radil, aby se pod jeho lékařským vedením dál nechávali ošetřovat Reslou.

Velcí i malí z celého světa, představitelé Církve i státu se doporučovali jejím modlitbám.

Podle slov zesnulého diecézního biskupa Michaela Buchbergera nacházelo v Konnersreuthu mnoho trpících vyslyšení nebo útěchu, jiní zase víru nebo v ní byli utvrzováni.

V péči o kněžská a řeholní povolání se podstatně podílela na založení semináře pro pozdní kněžská povolání ve Fockenfeldu a vytvořila podmínky pro klášter Klanitelů ve své farnosti.

Na svátek Povýšení sv. Kříže měla svou poslední vizi: vítězství Kristova Kříže. Následující den, na svátek Sedmibolestné Panny Marie, dostala srdeční infarkt a 18. září na jeho následky skonala.

4. den

Biblický text (ráno)

Židé proti němu reptali, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ A říkali: „Což tohle není Ježíš, syn Josefův? Vždyť známe jeho otce i matku! Jak tedy může říkat: „Sestoupil jsem z nebe!““ Ježíš jim odpověděl: „Nereptejte mezi sebou! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Je psáno v prorocích: „Všichni budou vyučeni od Boha.“ Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“

Jan 6, 40-58

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Jeden den s Eucharistií má větší cenu, než celý život bez ní."

Eucharistický zázrak (večer)

OBDIVUHODNÉ PRVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ BLAHOSLAVENÉ IMELDY

Roku 1322 se narodila zbožným knížecím manželům Lambertini z Boloně dcerka jménem Imelda. Nikdo ještě netušil, že Bůh a Pán měl již tehdy život této malé duše zcela ve svém zajetí.

Matka již záhy vyprávěla svému dítěti o Jezulátku a o Matce Boží. Pra Imeldu nebylo nic krásnějšího než naslouchat vyprávění o svaté Rodině a zvláště pak o malém Ježíškovi.

Jednou matka ukázala dcerušce, kde Ježíšek bydlí. Tam před svatostánkem děvče široko rozpráhlo paže, jako by chtělo Pánu připravit srdečné uvítání. Zrodila se v ní velká touha po Spasiteli. Víc a více v ní zrál vnitřní přání setkat se s Ním ve Svátosti oltářní.

V tehdejší době nebylo možno přijímat před čtrnáctým rokem. To Imeldu velice bolelo. Každé ráno se ptala matky: "Jsem už dost velká, aby ke mně mohl přijít Ježíšek?"

Jednoho dne maličkou navštívila řeholní sestra dominikánka, její příbuzná. Jak obdivovala tuto ženu a jak to bylo krásné, že její teta je sestřičkou a může bydlet blízoučko milého Spasitele! Od té doby Imelda prosila Ježíška, aby jí co nejrychleji umožnil vstoupit do řádu. A skutečně, od devíti let nosila řeholní roucho a věrně vykonávala všechny práce v klášteře. Ale pořád v sobě tu touhu po sv. přijímání chovala a ujišťovala Spasitele svou láskou.

Často hořce plakala, když všechny ostatní řeholnice směly přijímat při mši svaté milého Spasitele, jen ona ne. Avšak nikdo jí nemohl pomoci, ani kněz.

Nikdo? A přece Někdo! A byl to sám Pán.

V předvečer Nanebevstoupení Páně 13. 5. 1333 klečela Imelda smutná v kostele a musela znovu přihlížet, jak všichni šli k oltářní mřížce a odnášeli si od ní ve svém srdci milého Spasitele. Když po mši sv. zpozorovala, že je sama v kostele, poklekla před oltářem, zase rozpráhla ruce vstříc Kristu a darovala mu všechnu svou lásku.

Bylo jí jedenáct. Což měla ještě tři roky čekat na Ježíška? Do té doby si přála raději zemřít, aby mohla být konečně jedno s Ním. A tu se najednou ze svatostánku v oslňující záplavě světla vznesla Hostie a zavěsila se nad její hlavou. Dítě se už nedivilo, protože vědělo, že Kristus může všechno a že její modlitba bude jednou vyslyšena. Modlila se ještě vroucněji a nakonec prosila milého Spasitele, aby mohla být zcela s Ním.

Sestra, která v kostele uklízela, se ulekla, když spatřila to světlo, a nemohla pochopit, co zvláštního se tam stalo. Zavolala matku představenou. Ta ještě s několika sestrami pospíchala do kostela. Poklekly a klaněly se posvátnému Chlebu. Matka představená tušila, co se mohlo stát, a zavolala duchovního. Imelda neslyšela nic, jen toužebně hleděla na Ježíše.

Kněz této zprávě o zázraku nechtěl věřit, ale brzy se o této velké nádheře přesvědčil. Rychle si oblékl bílé roucho, vzal patěnu, na níž při proměňování leží sv. Hostie a podržel ji před Imeldou. Ježíš v podobě bílého chleba sestoupil na zlatý talíř a kněz chléb se zvláštní uctivostí položil dítěti na jazyk. Tak se stalo její nejvnitřnější přání skutečností: Pán vstoupil do svého svatostánku, do jejího srdce.

Imelda se dál věnovala v kostele svému Spasiteli, zatímco ostatní řeholnice šly za svou prací.

Po třech hodinách našli Imeldu stejně zahloubanou před svatostánkem jako dříve. Ruce měla zkřížené na prsou a hlavu skloněnou dopředu. Jedna z sester ji chtěla zavolat k jídlu. Dotkla se jejího ramene, avšak Imelda nic necítila. "Imeldo, Imeldo!" volala sestra, ale děvče už nic na tomto světě neslyšelo. Bylo mrtvé. To nadměrně veliké štěstí způsobilo, že se vrátila k Bohu, našemu Otci.

Imelda byla prohlášena za blahoslavenou. Její ostatky jsou uchovány u sv. Sigismunda v Boloni. Její svátek se slaví 13. května. Je patronkou prvokomunikantů.

A. M. H.

5. den

Biblický text (ráno)

To řekl, když učil v synagóze v Kafarnaum. Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ Ježíš jim odpověděl: „Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je ďábel.“ Mínil Jidáše, syna Šimona Iškariotského. Ten ho totiž měl zradit, jeden z Dvanácti.

Jan 6, 59-71

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Láska mnoho nemluví, mnoho koná a přitom všem myslí, že dosud neudělala nic."

Eucharistický zázrak (večer)

CESTA UTRPENÍ JEDNOHO DÍTĚTE

Zprávu podává zdravotní sestra z ČSSR.

"Měly jsme hodinu volna," píše školačka, která navštěvovala kurs zdravotní sestry, Marienka ze severního Slovenska. "Místo abych šla s ostatními do cukrárny, rozhodla jsem se, že strávím tu hodinu s dětmi v nemocnici. Když jsem šla po pokoji, přišla jsem k lůžku čtrnáctileté dívky Janky. Rychle jsem získala její důvěru, protože slyšela, že jsem katolička a chodím pravidelně do kostela. A tak se mi svěřila se svou útrpnou cestou:

"Před pěti lety jsem byla u prvního sv. přijímání. Připravila mě babička, neboť moji rodiče byli nestraníci a Bohu nepřátelští. Netrvalo dlouho, když se otec, vysoký úředník, a matka, učitelka, dověděli, že mě babička vede k Bohu. Ze vzteku babičku vyhodili z domu. Napadlo mě jít ji hledat a bez vědomí rodičů ji ukrýt ve svém pokoji. Deset dní se na to nepřišlo. Pak ji otec objevil. Zmlátil a vyhodil ji ještě brutálněji než předtím. Bylo to právě 25. prosince. Také mě otec děsně zbil a od té doby jsem byla víc v nemocnici než doma, ale ne v té, kde jsem bydlela.

Babičku našli zmrzlou za kostelem. Policie rodiče nevyšetřovala. Teď jsem stála před těžkou operací. Podívej se na ta kolena a bouli za uchem, která stále roste - to mi uštedřil otec. Ráda bych přijala Tělo Páně. Můžeš mi to zprostředkovat? To bude mé druhé a poslední sv. přijímání." Tím Janka toto vyprávění ukončila.

"Při rozloučení - píše Marienka - jsem jí slíbila, že jí nechám přinést sv. přijímání a po operaci ji navštívím, bude-li to možné. Ale mohu přijít nejdříve za 14 dní. Řekli mi, že Janka několik dní po operaci zemřela.

Z dopisu, který mi napsala ještě před smrtí, jsem se dozvěděla, že při operaci úplně ohluchla. K jejímu smrtelnému lůžku přišli i její rodiče. Ale to už nebyli ti ukrutní lidé, jak je znala. Dali jí na srozuměnou, že se změnil. Poněvadž s ní nemohli mluvit, vytáhl otec z náprsní tašky obraz ukřižovaného Krista, který našel v Janině světnici, a na druhou stranu napsal tato slova: Janko, ty jsi náš ukřižovaný Ježíš. Tys nás přivedla k Bohu. Už nejsem vysoký úředník, nýbrž skladník, a matka už není učitelka, ale prodavačka. Vystoupili jsme ze strany. Děkujeme ti.

Janka zemřela 8. ledna 1977."

6. den

Biblický text (ráno)

Bratři! Kalich požehnání, který žehnáme – není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast v tom jednom chlebě.

1Kor 10,16–17

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Oddejme se hojivému vlivu Eucharistického Slunce, a obnoví se tvář země."

Eucharistický zázrak (večer)

EUCCHARISTICKÝ ZÁZRAK V AMSTERODAMU

Tento zázrak, který je dosud celkem neznámý, se stal 15. března 1345 za zcela jedinečných okolností. Nemocný muž byl zaopatřen svátostí nemocných. Ve své nemoci často vyplivoval a dokonce i vrhnul. Jednou vyvrhnul do nádoby i sv. Hostii. Jeho paní, aniž to zpozorovala, vylila obsah hrnce do otevřeného ohně. Když na druhý den oheň prohrabovala, k svému velikému překvapení zpozorovala, jak nad ním kmitá nahoru a dolů Hostie, aniž by shořela. Přitom byla neporušená, bílá a obklopená věncem paprsků. Aby vyňala tento cenný klenot z ohně, vložila do něho ruku a bez nejmenšího sežehnutí zbožně uložila sv. Hostii do šátečku a s ním do krabičky. Nato zavolala kněze, který nemocnému posloužil. Ten odnesl Hostii do ciboria a v tichosti ji uložil do svatostánku ve svém farním kostele. Avšak Spasitel nebyl s jeho jednáním spokojen, neboť 17. března se sv. Hostie bez jakéhokoliv lidského zásahu ocitla opět v bytě nemocného, a sice v té krabičce v bílém ubrousku. Nyní kněz pomal přání Spasitele, že tento div neměl zůstat utajen a měl se stát veřejně známým. Podal o tom zprávu všem duchovním bratřím v Amsterdamu. Nato bylo Sanctissimum odneseno s velikou poctou a nádherou do chrámu sv. Mikuláše. Když potom byli všichni svědkové zázraku pod přísahou vyslechnuti, povolil biskup Jan z Utrechtu, aby byl zázrak veřejně oznámen.

A tak přicházeli zbožní poutníci z Amsterdamu holdovat Králi králů a vzývat ho. Mezi klaniteli byl také král Maxmilián, který dal městu Amsterdamu a chrámu sv. Mikuláše bohaté dary. Během doby se udála četná uzdravení, vyslyšení proseb a obrácení.

Ještě dnes je na chrámové věži města rakousko-císařská koruna a ve vstupním nádvoří i kaple eucharistického zázraku, kde je Nejsvětější denně vystaven k uctívání.

Každoročně v březnu se objevuje v Amsterdamu mnoho poutníků, mezi nimiž jsou kupodivu početní muži, kteří jdou v průvodu stejnou cestou, po které šlo prvé procesí, jehož se zúčastňuje často až sedm tisíc lidí.

7. den

Biblický text (ráno)

Ježíš mluvil k zástupům o Božím království a uzdravil ty, kdo potřebovali léčení. Začalo se schylovat k večeru. Dvanáct (učedníků) k němu přistoupilo a řekli mu: "Rozpusť lid. Ať jdou do okolních vesnic a dvorců, aby si tam našli nocleh a něco k jídlu, protože tady jsme na opuštěném místě." Odpověděl jim: "Vy jim dejte jíst!" Řekli: "Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby, ledaže bychom šli a nakoupili jídla pro všechny tyto lidi." Bylo jich totiž na pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: "Rozsad'te je ve skupinách asi po padesáti!" Udělali tak a všechny rozsadili. Vzal pak těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal je, lámal a dával svým učedníkům, aby je předkládali lidu. Všichni se najedli dosyta a ještě se sesbíralo plných dvanáct košů zbylých kousků.

Lk 9,11b-17

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Bud'me si jistí, že Eucharistií chce Ježíš ovládnout srdce člověka."

Eucharistický zázrak (večer)

MALÁ ČÍŇANKA-MUČEDNICE EUCHARISTIE

Neznám její jméno; malé, skromné třináctileté děvčátko, vtělená dobrota, jak říkala sestra. A to je vše, co o ní vím. Když přišli do našeho města komunisti, klečel jsem v lavici pro prvokomunikanty, modlil jsem se a čekal, co se bude dít. Kdykoli se na ulici ozval hluk nebo byl dán hrubý rozkaz. očekával jsem smrt.

Zatím se však nic nedělo. Druhý den jsem dostal návštěvu. Policie, řekl jsem si. A zachvěl jsem se leknutím. Nikoliv. Byl to velmi korektní důstojník a mluvil perfektně čínsky. Naše rozmluva byla asi taková: "Pokračujte ve své práci jako dosud." Nabídl jsem mu cigaretu; on se uklonil a s úsměvem zmizel. V prvních následujících dnech se nedělo nic zvláštního. Vojáci se chovali rezervovaně a se zvědavostí mě pozorovali, když jsem procházel ulicemi. Jediná věc, která mě znepokojovala, byla návštěva tohoto dozorce u mne.

Uplynulo několik měsíců a už jsem si začal na komunistický režim zvykat. Ale zanedlouho se to stalo...

Jednoho krásného letního dne přišel onen dozorce se čtyřmi vojáky do školy. Vstoupili bez zaklepání. "Časy se pro Čínu změnilly", pravil: "a všechny tyto náboženské věci přijdou do ohně. Tak milé děti, začínáme!"

Zatímco takto mluvil, strhli vojáci ze stěn krucifix, svaté obrazy, tabule a sochy. Položili to na lavice. Potom poručili dětem, aby to všechno odnesly do bedny na WC.

Děti se velmi poděsily, váhaly, "Rychleji", řval dozorce, "nebo bude zle!"

V poslední lavici se krčila malá holčička. Rty měla sevřené, ruce založené a stála nehybně jako socha. "A ty tam vzadu", křičel dozorce a vrhl se k ní. Oplýval rouháním. "Ber!" vzkypěl tento muž zlostí. Dítě sklopilo oči, ale nepohnulo se. Ostatní děti stály jako přibité. Smrtný klid. Potom vzal ten voják revolver a střelil do okna. Rána a střepiny skla vyvolaly mezi dětmi slzy a křik. lidé upozornění zmatkem sem pospíchali a vzápětí stál před školou veliký dav. Dozorce pokračoval ve řvaní, ale dítě se ani nepohnulo. Jen velká slza skanula jí po tváři. Situace se pro dozorce ztížila. Vzpřímil se, pohlédl do davu a zvolal: "Vyhledejte jejího otce a přiveďte ho do kostela!"

Když byl kostel plný, přivedli otce toho děvčátka; ruce měl spoutány za zády. Postavili ho vpravo k lavici pro přijímající. Dítě do ní násilím vstrčili. Dozorce si odkašlal a spustil: "Učili jste se, že váš Bůh je mocný a bydlí tady ve svatostánku. Já vám teď ukážu, jak jste se mýlili. Nezmůže vůbec nic. My ho teď botama rozšlapeme a ani se nepohne."

Vojáci přiběhli a zbraněmi vypáčili dvířka od svatostánku. Zavládlo úzkostné ticho. Dozorce vzal nádobu s hostiemi, otevřel ji a hostie rozsypal po zemi.

"Rozšlapte toho jejich Boha!" komandoval vojákům, a vojáci to udělali.

"Co tomu říkáte?" křičel. Všichni zatajili dech.

"Ještě věříte těm kněžským povídkám?" Obrátil se na otce toho dítěte: "Podívej se na to a odpověz!" "Ano", odpověděl otec zcela tiše. Odved'te ho!" zařval.

V tu chvíli poddůstojník přistoupil k dozorcí a něco mu povídal. Ten ho vyslechl a poddal se vyššímu rozkazu. "Jděte všichni z kostela ven, jen to děvče tady zůstane!" Zajistili mě a zavřeli do kostelního sklípku na uhlí. Byl tam malý otvor právě k chóru, odkud jsem viděl rozházené hostie a to děvčátko, které se s úzkostí opíralo o stěnu. Krátce nato jsem spatřil krásnou mladou dámu, která s úsměvem vstoupila do chrámu. Měla na sobě nádherné šaty a na rukou prsteny a náramky.

"Ubohé dítě," řekla a objala je: "ubohé děvčátko, co to s tebou ti muži udělali? Pojď se mnou, u mně ti bude dobře. Chceš? Pojď."

Dítě se dalo do vzlykání a padlo jí do náruče. Odešly. Pak jsem už neviděl nic.

V tomto temném vězení jsem zapomněl na den, noc i hodiny... Klaněl jsem se, modlil a spal, měl jsem hlad, žízeň a bolesti hlavy. Kolem bylo mrtvolné ticho. Pak jsem slyšel nějaké zvuky, které se při jiných příležitostech neslyší. Bylo už ráno? Někdo s tichým šramotem otevřel chrámové dveře. Díval jsem se tím otvorem. Co to vidím?

Ano, ta malá holčička je tady. Váhavě se ubírá do chóru, zastaví se, ohlédne, postoupí o několik kroků dopředu. Pak si poklekla, uklonila se a s velikou úctou sklonila hlavu až k zemi, uchopila jazykem jednu svatou, zneuctěnou Hostii. Vzpřímila se, rozeplala paže a chvíli se modlila. Pak vstala a zmizela. Tento obraz se mi nabízel každé jitro. To byla moje naděje v mém temném vězení. S netrpělivostí jsem vždycky očekával první paprsek jitra a to děvčátko, které přicházelo k svatému přijímání. Jeho krásná postava, jasné a usmívající se oči, pomalé a nesmělé pohyby mě vždycky dojímaly.

Jak často přicházelo? Nemohu říct. Ale jednoho rána přišlo opět k svému Ježíši jako vždycky. Pokleklo, rozeplalo ruce a ponořilo se do hluboké modlitby...

Náhle se s velikým rachotem otevřely chrámové dveře a já slyšel divoký řev a pak střelbu. Dítě klesalo, tělíčko bledlo. Opírajíc se o ruku klouzalo pozvolna níž a níž a plné bolesti se přisunulo k Hostii - a přijalo. Voják přistoupil blíž a maličkou pozoroval. Pokusila se naposled vzchopit a napřímít, sepnout ruce, ale padla zpět a hlavička temně zaduněla o podlahu. Zavřela navěky oči.

Voják pozoroval dítě a hleděl na hostie... Několik okamžiků zůstal v zamyšlení a nerozhodný. Potom těžkým krokem opustil kostel.

Ještě jsem byl pod bolestným dojmem toho, co se dítěti stalo a pozoroval jsem malou mučednici, když se otevřely dveře mého vězení. Tentýž voják stál přede mnou a pravil: "Pane, jste volný!" - Poděkoval jsem a pokud možno co nejrychleji jsem se odebral do chóru. Sotva jsem však poklekl před mrtvým tělíčkem, stál ten voják přede mnou.

"Pane", pravil, "kdyby každé město mělo takové děvčátko jako toto, potom by už žádný voják nebojoval za komunismus." Měl jsem ještě čas malou mučednici pochovat, ale už na hlavní hřbitovní cestě se ke mně přiblížil nějaký muž a vybídl mě, abych nastoupil do auta. Odvezl mě přímo na hranice...

Můj Ježíši, věřím, že jsi zde na zemi přítomen v Nejsvětější svátosti s tělem i duší. Miluji tě nade všechno. Má duše po tobě touží. Lituji svých hříchů. Protože tě však nemohu přijmout svátostně, přijď do mého srdce aspoň svou milostí. Zdravím tě, jako bys skutečně ke mně přišel a zcela se s tebou spojuji. Nedej, abych se od tebe odloučil. Ježíši, můj Bože, zapal mé srdce láskou k tobě, aby hořelo pro tebe. Amen.

8. den

Biblický text (ráno)

Řekl jim: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ Vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“ Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku.“ A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“

Lk 22, 15-20

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Je snadné říct: Můj Bože, celý se Ti odevzdávám! Jak je ale těžké to také uskutečňovat..."

Eucharistický zázrak (večer)

EUCCHARISTICKÝ ZÁZRAK NAŠICH DNŮ

Stalo se v Perugii v Itálii. Daleko v okolí známý lékař a chirurg - provedl už na 2000 operací - těžce onemocněl na rakovinu a všechno úsilí jeho kolegů z povolání bylo marné. Byl zasvěcen smrti.

Tu přišel jeden známý na nápad obrátit se v této nejvyšší nouzi na osobu, o které se už hodně namluvalo a nebyla příliš daleko: na španělskou sestru Madre Speranzu v klášteře na novém poutním místě "Od milosrdné lásky Boží" v Collvalenze di Todi. Tam už vzniklo podivuhodné centrum, v němž mnozí našli pomoc (mystické zážitky, zázračná voda apod.) a tak tady byla naděje, že se snad přece jen najde nějaká pomoc.

Nikdo ani nepomyslel na to, že slavný lékař bude opět zdrav, nebo že může být zdrav, když byl už totálně zasvěcen smrti; tak se uvažovalo. A tak požádali omilostněnou Madre Speranzu, ne aby prosila o lékařův život, ale aby po jeho smrti dostala ovdovělá žena sílu tuto těžkou ránu unést. "Jakže?" odvětila Madre, "kdopak tvrdí, že pan doktor musí zemřít! Ať mu kněz přinese svaté přijímání!"

Zklamané a víceméně nedůvěřivé poselstvo se vrátilo do Perugia. Když už, tak už, ať mu to pomůže nebo ne; nějakou tu víru přece jen měli. A tak zavolali kněze, aby mu přinesl Velebnou svátost. A hle, sotva ji přijal, jako nic řekl: "Oholte mě!" - Nebezpečí smrti minulo jenom tím, že přijal tělo Páně. A jeden nevěřící kolega prohlásil: "Když byl na smrt nemocný zachráněn jen Velebnou svátostí, tak věřím taky!"

Tato událost se stala ve druhé polovině dvacátého století, dokonce hluboko v druhé polovině tohoto století.

"Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den" (Jan 6,54).

9. den

Biblický text (ráno)

Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „ Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku. Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“

1 Kor 11, 23-29

Krátká myšlenka sv. Petra Juliána Eymarda (poledne/večer)

"Pokud volíte to, co se vám líbí a co vás stojí méně námahy, je to sobectví. Srdci, které miluje je každá cena nízká."

Eucharistický zázrak (večer)

UZDRAVENA PŘI ADORACI

Slečna Anna de Clery nebyla od 14 let nikdy zdravá. Její zbožná, těž nemocná matka musela vzít svou dcerku z klášterní školy v Metách domů, protože se její zdravotní stav velice zhoršil.

Anna obětovala svůj život Pánu a prosila ho, aby směla trpět za uzdravení své matky. Pán ji vyslyšel.

Jak se zdálo, byla Anna zasvěcena smrti. Měla ochrnuté nohy, nemohla hýbat hlavou. Bylo to atrofické ochrnutí svalstva. Ani jedna z mnohých metod terapie jí neprospěla. Roku 1858 se k atrofii přidružila ještě kontrakce, nohy se jí ohýbaly dozadu. Anna však všechno trpělivě snášela a zcela se oddala vůli Boží.

V kostele, který stál hned vedle jejího domu, se ve dnech 12.-14. 6. 1865 konalo "Velké klanění". Na tuto dobu se děvče stále těšilo. Dříve ji do chrámu mohli aspoň odnést, ale teď už to bylo nemožné. Trpěla ukrutnými bolestmi hlavy.

Ve čtvrtek 14. června přijímala Anna ještě v posteli a hned nato tuto třiadvacetiletou dívku přenesli s hroznými obtížemi do chrámu. Ležela na kolenou dvou žen. Hleděla na Nejsvětější svátost a modlila se modlitbu, kterou pronášela vždycky při sv. přijímání: "Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit."

V tomto okamžiku pocítila tak silné bolesti, že musela vyvinout veliké úsilí, aby nevykřikla. Modlila se o milost, aby zůstala ticho, a dodala: "Pane, je-li to tvá vůle, aby mě opět odnesli do postele, popřej mi aspoň milost oddanosti."

Bylo znát, že se hluboce spojila s Bohem, a po těchto slovech se náhle uzdravila. Vrhla se na kolena a volala: "Modlete se, modlete se, jsem uzdravena!"

Anna de Clery chtěla užívat zdraví, které jí Bůh tak obdivuhodně daroval, jen pro Pána. Vstoupila tedy do kláštera a stala se nevěstou skrytého Ženicha, který ji tak velkoryse obdaroval svou přítomností, mocí a láskou.